

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/76/2020
Identifikačné číslo spisu: 4115222406
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Vladík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:4115222406.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov: 1/ P. F., bývajúcí v Z., právne zastúpený: JUDr. Juraj Hadrbulec, advokát, Riečna 2, Bratislava, 2/ J. F., bývajúca B. XXX/X, Z. O., proti žalovaným: 1/ GROUP 168 a.s., IČO: 35 955 597, Odbojárův 3, Bratislava, 2/ Avek, s. r. o., IČO: 44 032 447, Kremel'ská 144, Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Mária Jakubíková, advokátka, Fraňa Mojtu 43, Nitra, 3/ P. Č., bývajúcí X. XXX, 4/ F. Č., bývajúca X. XXX, o obnovu konania, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 7 C 402/2015, o dovolaní žalobcu 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 20. februára 2019 sp. zn. 6 Co 4/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému 2/ p r i z n á v a voči žalobcovi 1/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 7 C 402/2015-152 zo 04. júna 2018 zamietol žalobu na obnovu konania a žalovaným 1/ až 4/ priznal voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal zo zistení, že žalobcovia sa domáhali obnovy konania vedeného na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 10 C 233/2013, ktorého predmetom bolo určenie, že žalobcovia sú nájomcami sporného bytu, pričom k žalobe ako dôkazy doložili viaceré listiny.

2. Súd prvej inštancie dal do pozornosti, že vzhľadom na to, že základnou otázkou, ktorou sa súd zaoberá ako prednostnou v prípade určovacích žalôb je existencia naliehavého právneho záujmu, preto aj súd v konaní 10 C 233/2013 sa ako predbežnou zaoberal otázkou naliehavého právneho záujmu a žalobu žalobcov zamietol s tým, že žalobcovia už ďalšie návrhy nemali. V rozpore s uvedenými skutočnosťami sú podľa okresného súdu tvrdenia žalobcov v rámci konania o povolení obnovy konania, že už v konaní 10 C 233/2013 navrhovali vypočuť svedkov na okolnosti opustenia bytu, čo súd nevykonával a súčasne v rozpore s obsahom spisu 10 C 233/2013 považoval aj tvrdenie žalobcov, že súd v konaní odmietol vykonávať dôkazy, ktoré predkladali žalobcovia z dôvodu, že ich nepokladal za nájomcov v spornom byte.

3. Podľa názoru súdu prvej inštancie dôkazy uvádzané žalobcami nie sú dôkazmi, o ktorých by žalobcovia nevedeli v pôvodnom konaní a ktoré bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom konaní. Teda v konaní o obnove konania žalobcovia nepredložili súdu nové dôkazy, rozhodnutie ani skutočnosti, ktoré nemohli použiť v pôvodnom konaní pre objektívne prekážky na ich strane, a ktoré by pre nich priviedli priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Pokiaľ sa žalobcovia nestotožňovali s rozsahom dokazovania súdom prvej inštancie v konaní 10 C 233/2013, mali túto skutočnosť namietat' a navrhnúť v tomto smere aj dôkazy. Av prípade odvolacieho konania by sa s tým odvolací súd musel zaoberat'. Dodal, že z odvolania proti rozsudku 10 C 233/2013 nevyplýva, že by žalobcovia navrhli vykonať nejaké dôkazy.

4. V ďalšom zdôraznil, že odvolací súd v odôvodnení rozsudku č. k. 7 Co 41/2015-181 neuviedol, že vykonaním dôkazov - vypočutím svedkov, by sa postavenie žalobcov v konaní zmenilo, ako sa mylne žalobcovia domnievajú, len konštatoval, že žalobcovia mali svoju situáciu riešiť skôr a nie za súčasného stavu, keď je už vo veci rozhodnuté v neprospech žalobcov viacerými rozsudkami (rozsudok Okresného súdu Nitra sp. zn. 12 C 130/2008, sp. zn. 25 C 23/2009, sp. zn. 10 C 48/2009). Tiež uviedol, že i v prípade, že by sa preukázalo v konaní 10 C 233/2013, že skutočne došlo k zákonnému prechodu práva nájmu bytu na žalobcov, nie je daný naliehavý právny záujem žalobcov na požadovanom určení, lebo určením ich nájomného vzťahu k bytu by sa ich právne postavenie nijako nezmenilo. Rovnako mal odvolací súd za to, že nebola splnená podmienka priaznivejšieho rozhodnutia s tým, že žalobcovia si nesú zodpovednosť za to, že to skôr nenamietali najmä v konaní o vypratanie bytu, o zaplatenie bezdôvodného obohatenia.

5. Záverom súd prvej inštancie poznamenal, že pod č. k. 25 C 23/2009 sa na Okresnom súde Nitra viedlo konanie medzi žalovaným 1/ (v tom konaní vystupoval na strane žalobcu) a žalobcami 1/ a 2/ (v tom konaní vystupovali na strane žalovaných) o vypratanie bytu, v ktorom súd uložil povinnosť žalobcom 1/ a 2/ vypratať predmetný byt do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 09. novembra 2011. Žalobcovia 1/ a 2/ predmetný byt nevypratali a so žalovaným 1/ podpísali dohodu o urovnaní, v ktorej uviedli, že uznávajú svoj záväzok voči žalovanému 1/ v sume 12.150 eur ako bezdôvodné obohatenie za užívanie predmetného bytu od 15. marca 2010 do 31. decembra 2012 a zaväzujú sa ho splácať v mesačných splátkach po 450 eur najneskôr do 25. dňa v mesiaci s tým, že žalovaný 1/ súhlasí s tým, aby za podmienky splácania dlhu pokračovali v užívaní predmetného bytu do 30. júna 2013. Z uvedeného pre súd prvej inštancie vyplynulo, že žalobcovia 1/ a 2/ sami uznali, že majú voči žalovanému 1/ dlh vo výške 12.150 eur titulom bezdôvodného obohatenia za užívanie predmetného bytu od 15. marca 2010 do 31. decembra 2013, z čoho potom vyplýva, že žalovaného 1/ uznali ako vlastníka predmetného bytu.

6. Krajský súd v Nitre (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 6 Co 4/2019 z 20. februára 2019 podľa § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „Civilný sporový poriadok“ alebo „CSP“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a žalovaným 1/ až 4/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Odvolací súd dal do pozornosti, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a plne sa stotožnil s dôvodmi súdu prvej inštancie, na ktoré poukázal. Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vyčerpávajúce, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Zároveň odvolací súd dospel k záveru, že žalobcami namietané odvolacie dôvody neboli naplnené, nakoľko nebola zistená ani jedna vada namietaná žalobcami v odvolaní.

8. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu nebolo možné podanej žalobe vyhovieť z dôvodu, že dôkazy označené žalobcami nie sú dôkazmi, o ktorých by žalobcovia v pôvodnom konaní nevedeli a bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom konaní, rovnako sa nejedná o dôkazy, ktoré by priviedli pre žalobcov

priaznivejšie rozhodnutie vo veci. V ďalšom konštatoval, že pokiaľ sa žalobcovia nestotožňovali s rozsahom dokazovania súdom prvej inštancie v konaní 10 C 233/2013, mali uvedené namietať tak v prvej inštancii ako aj v odvolacej inštancii a navrhnúť v tomto smere aj dôkazy, pričom z odvolania proti rozsudku 10 C 233/2013 nevyplýva, že by žalobcovia navrhli vykonať nejaké dôkazy. Zvýraznil, že odvolací súd v odôvodnení rozsudku č. k. 7 Co 41/2015-181 správne uviedol, že žalobcovia mali svoju situáciu riešiť skôr a nie za stavu, keď je už vo veci rozhodnuté v ich neprospech viacerými rozsudkami; že nebola splnená ani podmienka priaznivejšieho rozhodnutia; že žalobcovia nesú zodpovednosť za to, že to skôr nenamietali najmä v konaní o vypratanie bytu, o zaplatenie bezdôvodného obohatenia. Za právne výstižné považoval i konštatovanie súdu prvej inštancie v bode 36. odôvodnenia v otázke uznania vlastníctva žalovaného 1/ k spornému bytu žalobcami.

9. Záverom odvolací súd uzavrel, že žalobcovia v odvolaní neuviedli v zásade žiadne relevantné skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania súdu prvej inštancie a s ktorými by sa súd prvej inštancie náležite nevysporiadal.

10. Žalobca 1/ podal proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie z dôvodu, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Dovolateľ namietal, že celé konanie vedené na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 10 C 233/2015 v spojení s odvolacím konaním vedeným na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 7 Co 41/2015 sa zaoberalo iba jedinou otázkou, a to posudzovaním, či žalobcovia 1/ a 2/ majú naliehavý právny záujem na určení nájomcu, teda predmetom konania vôbec nebolo dokazovanie a meritórne posudzovanie otázok spojených s prechodom nájmu bytu, kam podľa názoru dovolateľa nepochybne patrí aj výsluch svedkov na okolnosť trvalého opustenia bytu s úmyslom sa tam už nevrátiť a zákonného prechodu práva nájmu bytu na žalobcov 1/ a 2/.

11. Dovolateľ uviedol, že sa nestotožnil so závermi súdov v tom, že konajúce súdy nezistili skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Podľa názoru dovolateľa súdy oboch inštancií dospeli k nesprávnemu právnemu posúdeniu základnej otázky - či podaná žaloba je vhodný, účinný a správne zvolený procesný nástroj ochrany práv žalobcov 1/ a 2 a či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva. Dovolateľ v ďalšom argumentoval, že ak by súdy vyhovelí žalobe o určenie nájomcu, zotrvávanie žalobcov 1/ a 2/ v spornom byte by sa prekvalifikovalo na jeho užívanie na základe právneho dôvodu (právo nájmu), preto podľa názoru dovolateľa nebolo podstatné, kto bol vlastníkom bytu v čase rozhodnutia súdu o žalobe o určení nájomcu. Dodal, že rozsudok súdu, ktorý by legalizoval status žalobcov 1/ a 2/ v spornom byte, by priniesol aktívnu legitimáciu na podanie ďalších žalôb smerujúcich k nadobudnutiu vlastníckeho práva k bytu.

12. Záverom dovolateľ konštatoval, že vyhodnotenie existencie naliehavého právneho záujmu žalobcov 1/ a 2/ bolo konajúcimi súdmi vyhodnotené mylne, v dôsledku čoho procesným postupom súdov sa žalobcom 1/ a 2/ znemožnilo, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že v celom rozsahu nesúhlasí s dovolaním žalobcu 1/, keďže je nedôvodné a účelové a nemá oporu v ustanoveniach Civilného sporového poriadku, je nedôvodné a nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, preto navrhol dovolanie odmietnuť.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné, a je potrebné ho odmietnuť.

15. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

16. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

18. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov (I. ÚS 26/94). Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im práva úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Porušenie práva na spravodlivý (riadny) proces nie je však možné vykladať tak, že by sa dovolateľovi garantoval úspech v konaní, či sa zaručovalo právo na rozhodnutie zodpovedajúce jeho predstavám (I. ÚS 50/04). Okolnosť, že dovolateľ so závermi či názormi odvolacieho súdu nesúhlasí, nemôže sama osebe založiť prípustnosť ani dôvodnosť dovolania.

19. Žaloba na obnovu konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý sa podáva proti právoplatnému rozhodnutiu vo veci samej. Samotným jej podaním nedochádza k automatickej obnove pôvodného konania. Súd je povinný najskôr skúmať jej prípustnosť a ak dospeje k záveru, že podmienky prípustnosti splnené sú (§ 397 až § 408 CSP), preskúma jej dôvodnosť, teda či stranou uplatnený dôvod žaloby na obnovu konania je skutočne daný. V prípade, ak súd zistí, že žaloba na obnovu konania je podaná dôvodne, rozhodne rozsudkom, že obnovu konania povoľuje (§ 414 CSP). Následne až po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku sa obnovuje pôvodné konanie a súd vec znova meritórne prejedná (§ 416 CSP). Z uvedeného teda vyplýva, že konanie o žalobe na obnovu konania prebieha v dvoch fázach, a to v prvej fáze (t. j. v konaní o povolenie obnovy konania), v ktorej sa súd zaoberá len otázkou, či obnovu konania povolí alebo nie (§ 413 a § 414 CSP), a následne v druhej fáze (t. j. v konaní po povolení obnovy konania), ktorá nastáva len vtedy, ak súd obnovu konania skutočne povolí, a ktorá vo svojej podstate predstavuje pokračovanie v pôvodnom konaní a opätovné prejednanie veci (§ 416 a § 417 CSP).

20. V preskúmvanej veci žalobca 1/ namietal postup súdov nižších inštancií z dôvodu, že predmetom konania o žalobe na obnovu konania vôbec nebolo dokazovanie a meritórne posudzovanie otázok spojených s prechodom nájmu, ale riešila sa výlučne otázka existencie naliehavého právneho záujmu žalobcov 1/ a 2/ na určení nájomcu, pričom nesprávnym postupom malo byť porušené jeho právo na spravodlivý proces.

21. Na tomto mieste dáva dovolací súd do pozornosti, že vykonávanie dokazovania v konaní o žalobe na obnovu konania, vrátane určenia jeho rozsahu, je závislé od procesnej fázy, v ktorej sa konanie aktuálne nachádza. To znamená, že v prvej fáze konania (t. j. v konaní o povolenie obnovy konania) sa dokazovanie vykonáva len v rozsahu relevantnom pre zistenie prípustnosti a dôvodnosti podanej žaloby na obnovu konania, a až v druhej fáze (t. j. v konaní po povolení obnovy konania) sa vykonávanie dôkazov zameriava k predmetu konania vo veci samej. V prvej fáze konania o žalobe na obnovu konania sa teda nevykonáva dokazovanie v pravom slova zmysle. Súd sa v nej nezameriava na získavanie poznatkov o veci, ktorá je predmetom súdneho konania, ale zaoberá sa jednotlivými dôkazmi výhradne z

hľadiska relevantného v zmysle § 397 písm. a/ až f/ CSP, či napĺňajú niektorý z uplatnených dôvodov podmienok pre povolenie obnovy konania.

22. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

23. Súdny nižších inštancií podľa názoru dovolacieho súdu správne zisťovali, či v zmysle § 397 písm. a/ CSP sa jedná o dôkazy (i) týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, (ii) ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a (iii) môžu preňho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, resp. či v zmysle § 397 písm. b/ CSP sú dôkazmi, ktoré (i) sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní a (ii) môžu privodiť pre žalobcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Z obsahu odôvodnenia ich rozhodnutí vyplýva, z akých dôvodov žalobcom 1/ označené dôkazy nespĺňajú predpoklady ani jedného z ním uplatnených dôvodov povolenia obnovy konania. Vo vzťahu k dôkazom v pôvodnom konaní nepredloženým stranám, a to návrh na výsluch svedkov, ktorých nevykonanie žalobca 1/ v dovolaní výslovne namietal, súdy nižších inštancií dostatočne vysvetlili, že sa nejedná o dôkazy, ktoré by z objektívnych dôvodov nebolo možné v pôvodnom konaní vykonať, a nejedná sa ani o taký dôkaz, ktorý by pre žalobcu 1/ potenciálne mohol privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, pretože určením ich nájomného vzťahu k bytu by sa právne postavenie žalobcov 1/ a 2/ nijako nezmenilo. Z odôvodnenia ich rozhodnutí je teda zrejmé, z akých právnych úvah vychádzali, keď dospeli k záveru, že žaloba na obnovu konania nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť. Odôvodnenie rozhodnutia spĺňa náležitosti vyplývajúce z § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP, je jasné, zrozumiteľné a najmä preskúmateľné.

24. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi.

25. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva platí, že judikatúra síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia; ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

26. V zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) platí, že riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

27. Podľa názoru dovolacieho súdu prijaté skutkové a právne závery súdov nižších inštancií možno považovať za logické, vychádzajúce zo skutkových okolností vecí a relevantných právnych noriem a nemožno im vyčítať takú svojvoľnosť či neudržateľnosť, ktorá by mala za následok arbitrárnosť ich rozhodnutí. Žalobcom 1/ navrhované výsluchy svedkov by prichádzalo do úvahy až vo fáze konania po povolení obnovy konania, pretože ide o skúmanie viažuce sa na meritum veci. Samotné presvedčenie žalobcu 1/ o mylnom vyhodnotení neexistencie naliehavého právneho záujmu na určení nájomcu však nie je spôsobilé založiť dôvod na obnovu konania v zmysle § 397 písm. a/ alebo b/ CSP. Účelom žaloby na obnovu konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí súdov, pokiaľ dodatočne vyšli najavo „nové“ skutočnosti či dôkazy, ktoré sa v pôvodnom konaní nemohli použiť a tak ani brať do úvahy pri rozhodovaní, alebo ktoré sa v

pôvodnom konaní objektívne nemohli vykonať, hoci ich vykonanie bolo navrhnuté. Jej cieľom ale nie je revízia pôvodného konania ani verifikovanie pôvodne vykonaných dôkazov či spochybňovanie spôsobu ich hodnotenia. So zreteľom na uvedené teda možno konštatovať, že v danej veci sa sudy nižších inštancií náležite zaoberali so žalobcom 1/ označeným dôkazom v rozsahu relevantnom pre prvú fázu konania o žalobe na obnovu konania (t. j. pre konanie o povolenie obnovy konania) a v odôvodnení rozhodnutia riadne uviedli, či sú spôsobilé založiť uplatnený dôvod pre povolenie obnovy konania a prečo predpoklady týchto dôvodov nenapĺňajú. Uplatnená námietka týkajúca sa nevykonania navrhnutého dôkazu nebola preto dôvodná, čo znamená, že postupom súdov nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Napokon prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nie je spôsobilá založiť ani dovolacia námietka žalobcu 1/ týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, vid' konštantnú judikatúru najvyššieho súdu (R 24/2017, 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018). Z týchto dôvodov dovolací súd nepovažoval uplatnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP za opodstatnený, a preto dovolanie odmietol, lebo smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné v zmysle § 447 písm. c/ CSP.

29. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP a vyslovil, že žalovanému 2/ voči žalobcovi 1/ priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.